

**PAULO  
KOELJO**

**BITI KAO  
REKA**

Preveli s portugalskog  
Jasmina Nešković i Jovan Tatić

**Laguna**

Naslov originala

Paulo Coelho

SER COMO O RIO QUE FLUI

Copyright © 2009 by Paulo Coelho

This edition published by arrangements with Sant Jordi  
Asociados, Barcelona, Spain.

[www.santjordi-asociados.com](http://www.santjordi-asociados.com)

All rights reserved.

<http://paulocoelhoblog.com>

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

**BITI KAO  
REKA**

# Sadržaj

|                                                |    |
|------------------------------------------------|----|
| <i>Predgovor</i> . . . . .                     | 15 |
| Jedan dan u vodenici . . . . .                 | 19 |
| Čovek koji je sledio svoje snove . . . . .     | 22 |
| Zlo želi da se dogodi dobro . . . . .          | 25 |
| Spreman za bitku, ali sa nedoumicama . . . . . | 28 |
| Putanja odapete strele . . . . .               | 31 |
| Priča o olovci . . . . .                       | 34 |
| Priručnik za planinarenje . . . . .            | 36 |
| O važnosti diploma . . . . .                   | 39 |
| U jednom baru u Tokiju . . . . .               | 42 |
| O značaju pogleda . . . . .                    | 45 |
| Džingis-kan i njegov soko. . . . .             | 48 |
| Posmatrajući tuđi vrt . . . . .                | 51 |
| Pandorina kutija . . . . .                     | 52 |
| Kako sve može da bude u jednom . . . . .       | 55 |

|                                                   |     |
|---------------------------------------------------|-----|
| Muzika koja se čula iz kapele . . . . .           | 56  |
| Đavolji bazen . . . . .                           | 59  |
| Mrtvac koji je nosio pižamu . . . . .             | 60  |
| Izdvojena žeravica . . . . .                      | 63  |
| Manuel je čovek važan i neophodan . . . . .       | 65  |
| Manuel je slobodan čovek . . . . .                | 68  |
| Manuel ide u raj . . . . .                        | 71  |
| Konferencija u Melburnu . . . . .                 | 74  |
| Pijanista u tržišnom centru . . . . .             | 76  |
| Na putu ka sajmu knjiga u Čikagu . . . . .        | 79  |
| O štapovima i pravilima . . . . .                 | 80  |
| Hleb koji je pao na pogrešnu stranu . . . . .     | 83  |
| O knjigama i bibliotekama . . . . .               | 85  |
| Prag, 1981. . . . .                               | 88  |
| Za jednu ženu koja predstavlja sve žene . . . . . | 90  |
| Neko dolazi iz Maroka . . . . .                   | 93  |
| Moja sahrana . . . . .                            | 94  |
| Obnavljajući mrežu . . . . .                      | 97  |
| Ipak su na kraju ovo moji prijatelji . . . . .    | 99  |
| Kako smo još živi!? . . . . .                     | 100 |
| Obeležen da umre . . . . .                        | 103 |
| Svitanje . . . . .                                | 106 |
| Januarski dan 2005. godine . . . . .              | 107 |
| Čovek ispružen na pločniku . . . . .              | 110 |
| Cigla koja nedostaje . . . . .                    | 114 |
| Radž mi priča priču . . . . .                     | 115 |

---

---

|                                           |     |
|-------------------------------------------|-----|
| Druga strana Vavilonske kule . . . . .    | 117 |
| Pred konferenciju . . . . .               | 120 |
| O eleganciji . . . . .                    | 121 |
| Teta Šika iz Baependija . . . . .         | 124 |
| Obnavljanje kuće . . . . .                | 128 |
| Molitva na koju sam zaboravio . . . . .   | 129 |
| Kopakabana, Rio de Žaneiro . . . . .      | 132 |
| Živeti svoju Ličnu Legendu . . . . .      | 133 |
| Važnost mačke u meditaciji . . . . .      | 135 |
| Ne mogu da uđem . . . . .                 | 138 |
| Pravila novog milenijuma. . . . .         | 139 |
| Rušimo i gradimo . . . . .                | 142 |
| Ratnik i vera . . . . .                   | 143 |
| U luci u Majamiju . . . . .               | 146 |
| Impulsivno reagovanje . . . . .           | 147 |
| O prolaznosti slave . . . . .             | 148 |
| O ugroženom dobročinstvu . . . . .        | 151 |
| Veštice i rehabilitacija . . . . .        | 153 |
| O tempu i putu . . . . .                  | 156 |
| Putovati na drugačiji način . . . . .     | 158 |
| Jedna bajka . . . . .                     | 161 |
| Najvećem brazilskom piscu. . . . .        | 164 |
| O susretu koji se nije dogodio . . . . .  | 167 |
| Nasmejani par (London, 1977) . . . . .    | 169 |
| Nova prilika. . . . .                     | 171 |
| Australijanac i oglas u novinama. . . . . | 174 |

|                                                    |     |
|----------------------------------------------------|-----|
| Jecaj pustinje . . . . .                           | 175 |
| Rim: Izabela se vratila iz Nepala . . . . .        | 178 |
| O veštini mača . . . . .                           | 179 |
| U plavim planinama . . . . .                       | 182 |
| Što je džabe i Bogu je drago . . . . .             | 184 |
| Ceremonija čaja . . . . .                          | 186 |
| Oblak i dina . . . . .                             | 187 |
| Norma i dobre stvari . . . . .                     | 190 |
| 21. jun 2003. godine, Jordan, Mrtvo more . . . . . | 191 |
| U luci San Dijega, u Kaliforniji . . . . .         | 194 |
| Veština povlačenja . . . . .                       | 195 |
| Usred rata . . . . .                               | 198 |
| Vojnik u šumi . . . . .                            | 199 |
| U jednom gradu u Nemačkoj . . . . .                | 202 |
| Susret u galeriji Dencu . . . . .                  | 203 |
| Zlatna ruža . . . . .                              | 206 |
| Božji znaci . . . . .                              | 209 |
| Samotni put . . . . .                              | 211 |
| Šta je kod čoveka smešno . . . . .                 | 214 |
| Put oko sveta nakon smrti . . . . .                | 215 |
| Ko još uvek želi ovu novčanicu? . . . . .          | 218 |
| Dva dragulja . . . . .                             | 219 |
| Kad varamo sami sebe . . . . .                     | 222 |
| Umetnost pokušaja . . . . .                        | 224 |
| O klopama prilikom traganja . . . . .              | 226 |
| Moj tast Kristijano Oitisika . . . . .             | 229 |

---



---

|                                               |     |
|-----------------------------------------------|-----|
| Hvala, predsedniče Buše . . . . .             | 231 |
| Pametni radnik . . . . .                      | 235 |
| Treća strast . . . . .                        | 236 |
| Katolik i musliman . . . . .                  | 239 |
| Zakon grada Jantea . . . . .                  | 240 |
| Starica na Kopakabani . . . . .               | 243 |
| Uvek otvoreni ka ljubavi . . . . .            | 244 |
| Verovati u nemoguće . . . . .                 | 247 |
| Nevreme se približava . . . . .               | 250 |
| I da završimo ovu knjigu molitvama... . . . . | 253 |
| <i>O autoru</i> . . . . .                     | 257 |

*Budi kao reka,  
Noćna tišina,  
Neka te ne plaši tmina.  
Dogod na nebu ima zvezda  
Ogledaj se u njima.  
Ako nebom protiču oblaci,  
i oni su voda, kao reka,  
I u njima ćeš prepoznati  
Svoje mirne dubine.*

Manuel Bandeira

## *Predgovor*

**K**ada mi je bilo petnaest godina rekao sam majci:  
– Otkrio sam čime bih voleo da se bavim. Hoću da budem pisac.

– Sinko – odgovori ona brižno – otac ti je inženjer. On je praktičan, razborit čovek koji ima vrlo jasnu predstavu o svetu. Da li ti uopšte znaš šta znači biti pisac?

– To je neko ko piše knjige.

– Tvoj ujak Harold, koji je lekar, takođe piše knjige i neke je već i objavio. Studiraj građevinu i imaćeš vremena da pišeš u slobodno vreme.

– Ne, mama. Hoću da budem samo pisac, a ne inženjer koji piše knjige.

– Da li si ikada upoznao nekog pisca? Da li si ikada video pisca?

– Nisam. Samo na fotografijama.

– Pa otkud ti onda želja da postaneš pisac ako pojma nemaš šta to zapravo znači?

Da bih odgovorio na mamino pitanje rešio sam da se malo bolje obavestim. Evo šta sam saznao o tome šta je značilo biti pisac ranih 60-ih godina:

- A) Pisac uvek nosi naočare i nikad se ne češlja. Ili mu sve ide na živce ili zapadne u depresiju. Najviše vremena provodi po kafanama, u praznim razgovorima sa sličnim umišljenim i zapuštenim piscima. Prosipa sve same mudrosti. I uvek ima sjajne ideje za zaplet za svoj sledeći roman, i grozi se onog što je prethodno objavio.
- B) Pisac ima dužnost i obavezu da uvek bude neshvaćen u svojoj generaciji. Čvrsto ubeđen da je rođen i okružen sve samim mediokritetima, veruje da bi, ako bi bio shvaćen i prihvaćen, izgubio svaku šansu da ikada bude smatran genijem. Pisac prepravlja i brusi svaku rečenicu nebrojeno puta. Prosečan čovek koristi rečnik od tri hiljade reči. Pravi pisac nikad ne koristi nijednu od njih jer postoji 189.000 reči u rečniku, a on ne spada u prosek.
- C) Samo su drugi pisci u stanju da razumeju šta je jedan pisac hteo da kaže. Uprkos tome, on potajno mrzi svakog drugog pisca – s obzirom na to da se svi oni bore da uhvate iste tokove koje je istorija književnosti ucrtala tokom vekova. Tako se pisac i njegova sabrača nadmeću za zvanje autora „najkomplikovanije knjige“: onaj kojeg je najteže pročitati odneće pobedu.
- D) Pisac se razume u rogobatne pojmove kao što su semiotika, epistemologija, neokonkretizam. Kada hoće nekog da zapanji, on pribegava rečenicama kao: „Ajnštajn je budaletina“ ili „Tolstoj je bio običan buržoaski pajac“. Svi su zgranuti, ali se pisci neće zbog toga

- uzdržati da šire priču kako je teorija relativiteta duplo golo i kako je Tolstoj bio pripadnik ruske aristokratije.
- E) Kad se udvara ženi, pisac kaže: „Ja sam pisac“, i naškraba pesmu na salveti. Uvek upali.
- F) Zahvaljujući širokom obrazovanju, pisac uvek može da se bavi i književnom kritikom. U toj ulozi može da ispolji svoju darežljivost pišući o knjigama svojih prijatelja. Polovina kritike sadrži citate stranih autora, a druga polovina analize rečenica uz neizbežne izraze kao što su „epistemološki rez“ ili „vizija koja se uklapa u zadati šablon“. Svako ko čita kritiku reći će: „Kakav učen tip!“, ali neće kupiti knjigu jer će se prepasti da neće znati kako da nastavi čitanje kada se pojave dotične epistemološke začkoljice.
- G) Kada ga pozovu da kaže šta trenutno čita, pisac uvek pomene knjigu za koju niko nikad nije čuo.
- H) Postoji samo jedna knjiga koja izaziva jednoglasno divljenje pisca i njegove sabraće: *Uliks* Džejmsa Džojlsa. Nijedan pisac nikada neće reći ružnu reč o toj knjizi, ali ako ga neko pita o čemu se zapravo radi, neće moći da objasni, izazivajući sumnju da ju je ikada pročitao. Neshvatljivo je da *Uliks* nikada nije doživeo drugo izdanje budući da svi pisci o njemu govore kao o remek-delu; možda je to glupost izdavača koji propuštaju priliku da zarade silne pare od knjige koju je ceo svet čitao, pročitao i u njoj uživao.

Opskrbljen svim ovim informacijama vratio sam se kod mame i objasnio tačno šta znači biti pisac. Bila je pomalo iznenađena.

– Lakše ti je da budeš inženjer – rekla je. – Osim toga, ti ne nosiš naočare.

Bilo kako bilo, već sam imao raščupanu kosu, s neizostavnom paklom goloaza u džepu, sa pozorišnom dramom pod miškom (*Do granica otpornosti*, koju je, na moju veliku radost, jedan kritičar ocenio kao „najluđu stvar koju sam ikad video na sceni“); takođe sam čitao Hegela i čvrsto rešio da pre ili kasnije pročitam *Uliksa*. Onda se jednog dana pojavio neki rok pevač i zatražio od mene da napišem reči za njegovu muziku. Odvratio me od mog traganja za besmrtnošću i ponovo me vratio na put običnih ljudi.

To me je podstaklo da obiđem mnoga mesta i promenim više zemalja nego čarapa, kako bi rekao Bertolt Breht. Stranice koje slede sadrže neke trenutke koje sam proživeo, priče koje su mi drugi pričali, misli koje su mi se javljale dok sam prevajivao određene deonice reke svoga života.

Ovi zapisi bili su već objavljeni u različitim listovima širom sveta i sakupljeni su ovde na zahtev mojih čitalaca.

*Pisac*

## Jedan dan u vodenici

U poslednje vreme moj život je simfonija komponovana u tri različita stava: „mnoštvo ljudi“, „nekoliko osoba“, i „skoro niko“. Svaki taj stav traje otprilike četiri meseca godišnje; iako često u mesecu ima pomalo od svakog od njih, oni se nikad ne mešaju.

„Mnoštvo ljudi“ je period kada sam u kontaktu sa javnošću, izdavačima i novinarima. Drugi stav „nekoliko osoba“ počinje kad se vratim u Brazil, sretnem sa svojim starim prijateljima, kad tumaram po plaži Kopakabani, kad povremeno odem na neki javni skup, ali većinom ostajem kod kuće.

Međutim, ovom prilikom želim da govorim o trećem stavu „skoro niko“. Baš sada, kad se noć spustila na ovo pirinejsko selo sa dvestotinak stanovnika, čije ime radije ne bih pominjao, selo gde sam nedavno kupio jednu staru vodenicu. Budio sam se svakog jutra s prvim petlovima, doručkovao i odlazio u šetnju pored stada krava i ovaca, kroz kukuruzna i žitna polja. Posmatram okolne planine

i – nasuprot mom stanju u drugom stavu – nikad ne razmišljam ko sam. Nemam ni pitanja ni odgovore; živim samo u sadašnjem trenutku znajući da godina ima četiri godišnja doba (da, znam da je to notorna činjenica, ali mi to često zaboravljamo), i osećam kako se menjam baš kao i predeo oko mene.

Trenutno nisam previše zainteresovan za ono što se zbiva u Iraku i Avganistanu: kao ni svi drugi koji žive na selu, najbitnije vesti su vremenske prognoze. Svako ko živi u malom selu ume da pogodi da li će padati kiša, da li će biti hladno ili vetrovito, budući da to neposredno utiče na njihove živote, planove i žetve. Vidim ratara koji obrađuje njivu. Poželimo jedan drugom dobro jutro, procaskamo o vremenu i svako kreće za svojim poslom – on se vraća svom plugu, a ja nastavljam svoju dugu šetnju.

Vraćam se kući, otvaram poštansko sanduče, a u njemu lokalni list: u obližnjem seocetu održava se igranka, neki skup u kafani u Tarbesu – velikoj varoši sa četrdeset hiljada stanovnika – vatrogasci su u toku noći ugasili požar na nekom đubrištu. Ali tema koja najviše zaokuplja sve žitelje te oblasti jeste neka grupa optužena za seču plata na na seoskom putu jer su ta stabla izazvala smrt jednog motocikliste. Ta vest zauzima čitavu stranu i nekoliko dana se piše o „tajnoj organizaciji“ koja želi da se osveti za pogibiju mladića obarajući drveće.

Ležem kraj potoka koji pokreće moju vodenicu. Zurim u nebo bez oblaka ovog žarkog leta kada je samo u Francuskoj pet hiljada ljudi umrlo od vrućine. Ustajem i počinjem da vežbam kjudo, meditaciju s lukom i strelom koja mi ispunjava još jedan sat moga dana. Već je vreme ručka: jedem nešto lagano i najednom zapažam da negde tamo, u

---

jednoj od sklepotina priljubljenih uz prvobitnu građevinu stoji neka čudna konstrukcija pokrivena crepom – čudesna i neobična. Znam da bi u tom trenutku, kad bih pritisnuo dugme te naprave, svet krenuo meni u susret. Odupirem se koliko god mogu, ali dolazi trenutak kad moj prst dotakne dugme „uključiti“ i eto me ponovo povezanog sa svetom, sa kolumnama iz brazilskih časopisa, sa knjigama, intervjuima koje treba da dam, vestima iz Iraka, Avganistana, molbama, obaveštenjem da će avionska karta stići sutra, sa odlukama koje mogu da odložim i drugima koje moram da donesem.

Radim nekoliko sati jer je to moja Lična Legenda, jer jedan Ratnik Svetlosti zna da ima dužnosti i obaveze. Ali u stavu „skoro niko“ sve što se nalazi na ekranu kompjutera veoma je daleko, kao što i vodenica liči na neki san kad se nalazim u stavovima „mnoštvo ljudi“ ili „nekoliko osoba“.

Sunce počinje da zalazi, dugme je isključeno, svet ponovo postaje samo poljana, miris trave, mukanje krava, glas pastira koji doziva svoje ovce da se vrate u tor pored vodenice.

Pitam se kako mogu u samo jednom danu da pređem između ta dva sveta: nemam odgovor, ali znam da mi to pričinjava ogromno zadovoljstvo, i srce mi je puno dok ispisujem ove redove.

## Čovek koji je sledio svoje snove

**R**ođen sam u Bolnici Svetog Josifa u Rio De Žaneiru. Pošto je porođaj bio prilično težak, majka me je zavetovala svecu, moleći ga da mi pomogne da preživim. Josif je postao bitna odrednica u mom životu i počev od 1987, godinu dana nakon mog hodočašća u Santjago de Kompostelu, redovno priređujem slavlje u njegovu čast na dan 19. marta. Pozivam prijatelje, ljude vredne i čestite, a pre večere očitam molitvu za sve one koji sa dostojanstvom obavljaju svoj posao. Molimo se i za one koji su ostali bez posla, bez ikakvih izgleda za budućnost.

U kratkom uvodu pre molitve obično pomenem da se od pet puta, koliko se reč „san“ pojavljuje u *Novom zavetu*, četiri odnose na Josifa drvodelju. U svim tim slučajevima uvek bi ga neki anđeo ubedio da čini upravo suprotno od onoga što je namerio.

Anđeo ga moli da ne ostavi svoju ženu iako je zatrudnela. On je na to mogao odgovoriti nešto poput: „Šta li će komšije da pomisle.“ Ali vratio se kući verujući u obznanjenu reč.

Andeo ga šalje u Misir, a na to bi njegov odgovor mogao da glasi: „Ali ja sam ovde već odavno drvodelja, imam svoje mušterije, ne mogu tek tako sve to da napustim.“ Međutim, pakuje se i kreće u nepoznato.

Andeo mu potom zatraži da se vrati iz Misira. A Josif je na to ponovo mogao da pomisli: „Zar sada, kad sam se ponovo kako-tako snašao u životu, i kad imam porodicu koju treba da izdržavam?“

Nasuprot onome što zdrav razum nalaže, Josif sledi svoje snove. Zna da ima sudbinu koju mora da ispuni, a to je sudbina gotovo svih ljudi na kugli zemaljskoj: „Da štite i izdržavaju svoju porodicu.“ Kao i nebrojeni anonimni Josifi, trudi se da ispuni svoje pozvanje, iako mora da čini stvari koje prevazilaze njegovu moć poimanja.

Kasnije, njegova žena kao i jedan od njegovih sinova postadoše temelj hrišćanstva. Treći stub porodice Josif Radnik pojavljuje se samo u božićnim jaslicama i pominju ga oni koji su mu naročito posvećeni kao što je slučaj sa mnom ili s Leonardom Bofom kome sam napisao predgovor za njegovu knjigu o drvodelji.

Prenosim ovde deo teksta pisca Karlosa Ejtora Konija (mislim da je baš njegov jer sam ga pronašao na internetu):

*Nebrojeno puta su se čudili, smatrajući me agnostikom koji ne prihvata ideju o jednom filozofskom bogu, moralnom ili religioznom, kako mogu da budem posvećen nekom od svetaca tradicionalnog kalendara. Bog je pojam ili entitet suviše udaljen da bi mogao da mi pritekne u pomoć i ispuni moje potrebe. Već i sami svetitelji, budući zemaljski, zamešani od iste gline od koje sam i ja stvoren,*

*zaslužuju moje divljenje, i više od toga. Zaslužuju moju posvećenost.*

*Sveti Josif je jedan od njih. Jevanđelisti nisu zabeležili nijednu njegovu reč, samo postupke i jednu jednoglasnu napomenu: Vir justus. Pravedan čovek. I budući da se to odnosilo na jednog drvodeljku, a ne na sudiju, može se zaključiti da je Josif bio nadasve dobar čovek. Dobar zanatlija, dobar muž, dobar otac jednog mališana koji će presudno uticati na istoriju sveta.*

Lepe su te Konijeve reči. A ja vrlo često čitam nesuvisle izjave kao na primer: „Isus je otišao u Indiju da uči od majstora sa Himalaja.“ Po meni, svaki čovek može zadatak koji mu je u životu namenjen da učini svetim, a Isus je učio dok ga je Josif, čovek pravedan, podučavao da pravi stolove, stolice, krevete.

U svojoj uobrazilji volim da zamišljam da je trpezu na kojoj je Hristos osvetio hleb i vino napravio Josif – jer je na njoj bila ruka jednog anonimnog drvodelje koji je zarađivao hleb svoj svagdašnji u licu znoja svog i upravo time je omogućio da se dogode čuda.

## Zlo želi da se dogodi dobro

Priča persijski pesnik Rumi da je Movija, prvi kalif iz loze Omejida, spavao jednog dana u svojoj palati kad ga je probudila jedna neobična spodoba.

– Ko ste vi?– upita.

– Ja sam Lucifer– glasio je odgovor.

– A šta tražiš ovde?

– Već ti je vreme za molitvu, a ti još spavaš.

Movija je bio zapanjen. Kako princ tame, onaj koji neprestano vrbuje duše ljudi poljuljane vere pokušava da mu pomogne da ispuni svoju versku dužnost?

Ali Lucifer mu objasni:

– Sećaš se da sam stvoren kao anđeo svetlosti. Uprkos svemu što se dogodilo na mom putu, ne mogu da zaboravim svoje poreklo. Čovek može da putuje u Rim ili Jerusalem, ali uvek nosi u srcu vrednosti iz svoje postojbine: isto to se dogodilo i sa mnom. I dalje volim Tvorca koji me je hranio dok sam bio mlad i naučio me da činim dobro. Kad sam se pobunio protiv njega, nisam to učinio

zato što ga nisam voleo; naprotiv, toliko sam ga voleo da sam mu zavideo kad je stvorio Adama. U tom trenutku želeo sam da prkosim Gospodu, i to me je upropastilo. Pa ipak, još se sećam Njegovog blagoslova. I možda, ako činim dobro, mogu da se vratim u Raj.

Movija odgovori:

– Ne mogu da verujem u ono što mi govoriš. Ti si bio odgovoran za uništenje mnogih ljudi na kugli zemaljskoj.

– E pa veruj – bio je uporan Lucifer. – Jedino Bog može da stvara i uništava jer je svemoguć. I baš je on stvorivši čoveka dodelio ljudskom životu želju, osvetu, saosećanje i strah. I zato, kad posmatraš zlo oko sebe, nemoj zbog toga kriviti mene jer ja sam samo ogledalo svega gnusnog što se dešava.

Osetivši da baš nešto i nije kako valja, Movija počeo svom dušom i svim srcem da se moli Bogu da ga prosvetli. Proveo je čitavu noć raspravljajući se i razgovarajući s Luciferom. I uprkos njegovim ubedljivim argumentima, nije se dao ubediti.

Kad se već razdanjivalo, Lucifer je napokon popustio:

– Pa dobro. U pravu si. Kad sam večeras došao da te probudim da ne bi propustio čas za molitvu, nije mi bila namera da te približim Božjoj veri.

„Znao sam da ćeš ako propustiš da ispuniš svoju dužnost osetiti duboku tugu i narednih dana ćeš se moliti s dvostrukom verom moleći za oproštaj što si zaboravio na svoju obavezu. U Božjim očima svaka od tih molitvi upućena Njemu s ljubavlju i pokajanjem vredela bi koliko i dvesta molitvi očitanih po pukoj navici. Ti bi osetio pročišćenje i nadahnuće, Bog bi te više voleo, a ja više ne bih opsedao tvoju dušu.“

---

Lucifer nestade, a jedan anđeo svetlosti pojavi se za njim.

– Nikad ne zaboravi današnje naravoučenje – reče Moviji. – Ponekad se zlo pruruži u izaslanika dobra, ali njegova skrivena namera je da izazove još veću propast.

Toga i narednih dana Movija se molio sa pokajanjem. I Bog je čuo njegove molitve.